Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 694 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot intrekking van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2025 komt verzoekster België binnen via Brussel nationale luchthaven. Zij is in het bezit van een visum met volgende specificaties: "*BNL2*" en "*B41+IFCAD*". Dit visum is geldig van 1 augustus 2025 tot 29 november 2025 voor 120 dagen en meerdere binnenkomsten.

Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoekster door de gemeente Zandhoven op 30 september 2025 in het bezit werd gesteld van een A-kaart.

Op 12 november 2025 richt verweerder volgend schrijven aan verzoekster:

"*Geachte mevrouw,*

De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt uw A kaart, afgeleverd op 30.09.2025, in te trekken en een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Wettelijke basis:

Artikel 61/1/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De minister of zijn gemachtigde weigert een aanvraag, ingediend overeenkomstig artikel 60, indien: 1° er niet is voldaan aan de in artikel 60 gestelde voorwaarden".

Om een verblijfsvergunning als student te verkrijgen, heeft u overeenkomstig artikel 61/1/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een bijlage 1 bijgevoegd, gedateerd 11.09.2025 en afgegeven door de instelling IFCAD promotion sociale. In deze bijlage wordt enerzijds vermeld dat het studieprogramma waarvoor u voor het academiejaar 2025-2026 bent ingeschreven, het "Diplôme SETC (Langues, Lettres et Traductologie)" is en anderzijds dat dit programma in totaal 600 lesuren omvat voor de gehele opleiding.

U heeft ook een inschrijvingsattest overgelegd, gedateerd op 11.09.2025 en afgegeven door deze instelling, waarin wordt verklaard dat u voor het academiejaar 2025-2026 regelmatig bent ingeschreven voor de cursussen Frans. Uit de analyse van deze verklaring blijkt dat het studieprogramma waarvoor u bent ingeschreven, 590 lesuren omvat (100 op lager secundair niveau en 490 op hoger niveau), die van maandag tot en met vrijdag van 14h45 tot 17h45 uur worden gegeven en als volgt zijn georganiseerd:

- van 25.08.2025 tot 02.11.2025: 100 lesuren lager secundair niveau (Frans, bijscholing algemene kennis)
- van 03.11.2025 tot 14.01.2026: 120 lesuren hoger niveau (UF 10)
- van 05.01.2026 tot 01.03.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 10)
- van 02.03.2026 tot 11.05.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 11)
- van 11.05.2026 tot 03.07.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 11)
- van 11.05.2026 tot 03.07.2026: 10 lesuren op hoger niveau (UF 12)

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de opleiding (voorbereidend jaar in de Franse taal) waarvoor u bent ingeschreven, niet voldoet aan de voorwaarden van de omzendbrief 8681 van 08.08.2022 (betreffende de toelatingsvoorwaarden voor het volwassenenonderwijs voor studenten die onderdaan zijn van een land buiten de Europese Unie en nadere bepalingen betreffende de betaling of vrijstelling van betaling van het specifieke inschrijvingsgeld) die voorschrijft dat het voorbereidende jaar ten minste 480 lesuren moet omvatten, gespreid over 40 weken. Het door u overgelegde inschrijvingsbewijs geeft namelijk aan dat de 480 lesuren van de hogere afdeling van de instelling IFCAD sociale promotie (namelijk de onderwijseenheden 10, 11 en 12) worden gegeven van 03.11.2025 tot 03.07.2026. Deze lesuren zijn dus gespreid over slechts 29 weken, terwijl de bovengenoemde omzendbrief 40 weken vereist.

Bovendien voldoet deze inschrijvingsverklaring evenmin aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt: "Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder: (…) 2° voltijdse studie: een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lesuren per week omvat gedurende een studiejaar; (…); 5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden; (…)".

Aangezien u niet kan aantonen dat u bent ingeschreven voor een voorbereidend jaar van 480 lesuren (minstens 12 uur per week) tijdens een academiejaar aan een instelling voor hoger onderwijs, kan u geen verblijfsvergunning als student krijgen en kan bijlage 1 van 11.09.2025 niet worden beschouwd als in overeenstemming met de vereisten van de artikelen 58 en 60 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg verliest het visum dat u op 02.05.2025 werd verleend zijn geldigheid, aangezien het afhankelijk is van de overlegging van een bewijs van inschrijving bij het Institut de Formation de Cadres pour le Développement voor het academiejaar 2025-2026.

Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan wordt u de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken . Indien u en/of uw gezinsleden die u vervoegen over elementen beschikken waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, kan u de bewijzen van deze elementen voorleggen.

Bijgevolg wordt u een termijn van 15 dagen geboden te rekenen vanaf de datum van kennisgeving om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen (optioneel) en/of het achterwege laten van het inreisverbod.

Eventuele bewijsstukken moeten via e-mail worden verstuurd naar Bureau Lang verblijf (student@ibz.fgov.be) met in het onderwerp: "hoorrecht+ FAMILIENAAM, voornaam en onze referentie (OV-nummer)" of kunnen via het gemeentebestuur worden overgemaakt.

Voor het geval dat er effectief wordt overgegaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied wordt u reeds gewezen op de medewerkingsplicht die op u rust in toepassing van artikel 74/22 van de wet en de gevolgen indien u deze plicht niet respecteert. De informatie is te consulteren op https://dofi.ibz.be/nl/themes/sejour-irregulier/medewerkingsplicht.
(…)"

Verzoekster heeft bijkomende stukken overgemaakt en haar raadsman heeft per e-mail van 23 december 2025 tegenargumenten naar voren gebracht.

Op 26 januari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot "*intrekking van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student*". Dit is de bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Betreft: A. S. (…)
geboren te I. (…) op (…).2004
nationaliteit: Marokko
adres: (…)

Beslissing tot intrekking van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :
Art. 61/1/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: « De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:
1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ;

Overwegende dat het recht om een verblijfsvergunning te behouden het recht inhoudt om deze te verkrijgen (Rechtbank van eerste aanleg van Luik, kamer van kort geding, 05.10.2005);

Overwegende dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, wanneer een handeling een onregelmatigheid vertoont waardoor deze als niet-bestaand moet worden beschouwd, de nietigverklaring van een dergelijke onregelmatige administratieve handeling zonder enige tijdsbeperking mogelijk is (Raad van State, arrest nr. 68584, 2 oktober 1987. CE, arrest 91259, 30 november 2000);

Overwegende dat een A-kaart, geldig van 30.09.2025 tot 31.10.2026, aan de betrokkene is afgegeven door het gemeentebestuur van Zandhoven op basis van een visum "B41" " (toelating tot studies) en een inschrijvingsattest (bijlage 1) gedateerd op 11.09.2025 en afgegeven door de onderwijsinstelling IFCAD promotion sociale;

Overwegende dat de betrokkene, om een verblijfsvergunning te verkrijgen, moet aantonen (artikel 61/1/1 § 2 van de wet van 15 december 1980) dat hij is ingeschreven voor een voltijds voorbereidend jaar in het hoger onderwijs aan de instelling voor hoger onderwijs waarvoor hij zijn visum heeft verkregen (in dit geval het IFCAD voor sociale promotie);

Uit zijn inschrijvingsbewijs voor de cursussen, gedateerd op 11.09.2025, blijkt echter dat de betrokkene regelmatig is ingeschreven bij het IFCAD (sociale promotie) voor cursussen Frans voor het academiejaar 2025 2026, met het volgende studieprogramma:
- van 25.08.2025 tot 02.11.2025: 100 lesuren lager secundair niveau (Frans, bijscholing algemene kennis)
- van 03.11.2025 tot 14.01.2026: 120 lesuren hoger niveau (UF 10)
- van 05.01.2026 tot 01.03.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 10)
- van 02.03.2026 tot 11.05.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 11)
- van 11.05.2026 tot 03.07.2026: 120 lesuren op hoger niveau (UF 11)
- van 11.05.2026 tot 03.07.2026: 10 lesuren op hoger niveau (UF 12)

Er moet ook worden opgemerkt dat de betrokkene alleen voor de periode van 03.11.2025 (UF 10) tot 03.07.2026 (UF 11 of UF 12) is ingeschreven in de hogere afdeling van het IFCAD, terwijl het academische jaar in deze onderwijsinstelling loopt van 25.08.2025 tot 03.07.2026.

Deze verklaring van inschrijving voor de cursussen toont ondubbelzinnig aan dat de inschrijving van de betrokken persoon bij het IFCAD niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt:

"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder: (…) 2° voltijdse studie: een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lesuren per week omvat gedurende een studiejaar; (…); 5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden; (…)".

De argumenten die de advocaat van betrokkene aanvoert ter ondersteuning van zijn e-mail van 23.12.2025 doen niets af aan het feit dat zijn inschrijving bij het IFCAD niet in overeenstemming is met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg wordt de verblijfsvergunning (kaart A) die ten onrechte aan de betrokkene is afgegeven, bij deze beschikking ingetrokken.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van de theorie van de intrekking van de individuele administratieve rechtshandelingen.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Violation du principe de sécurité juridique et de la théorie du retrait des actes administratifs individuels créateurs de droit, en ce quela partie défenderesse retire le séjour à la partie requérante sans motivation valable pour retirer de tels droits et une telle décision créatrice de droit.*

De jurisprudence constante,le retrait doit répondre à des conditionsstrictes pour respecter l'impératif de sécurité juridique (voy. CCE n°124 190 du 19/05/2014):

Waar de verwerende partij in de nota opmerkt dat het middel zou falen in feite omdat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van gewijzigde omstandigheden, maar wel van een herziening omdat volgens de verwerende partij geen verblijfsmachtiging had mogen gegeven worden, wijst de Raad erop dat de verwerende partij heeft nagelaten de beslissing van machtiging tot verblijf van 20 november 2013 op rechtmatige wijze in te trekken.

Volgens rechtspraak van de Raad van State kunnen regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, niet worden ingetrokken. De onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, kunnen op geldige wijze worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Bij ontstentenis van enige wetsbepaling kunnen ze slechts worden ingetrokken, enkel op rechtmatigheidsgronden, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep of – indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld – tot aan de sluiting van het debat, hetzij te allen tijde als de handelingen door bedrog zijn uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid zijn aangetast dat ze voor onbestaande moeten worden gehouden (RvS 5 november 2010, nr. 208.709, § 15, RvS 19 mei 2011, nr. 213.352, § 11 RW 2012-2013, 852).

In casu is er geen uitdrukkelijke wetsbepaling voorhanden die de intrekking toelaat, noch een annulatieberoep ingesteld tegen de beslissing tot machtiging tot verblijf van 20 november 2013, noch is bedrog in hoofde van de verzoekende partij aangetoond of voert de verwerende partij aan dat de

verblijfsmachtiging door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden.

Het eerste middel is gegrond.

Le même raisonnement est applicable en l'espèce : il n'y a aucune irrégularité dans l'octroi du séjour au travers dela carte valable jusqu'au 31/10/2026,il n'y avait aucun recours contre cette décision, et le retrait opéré bien au-delà du délai pour introduire un recours contre une décision prise en application dela loi du 15/12/1980 (30 jours).

Il n'y a pas davantage d'irrégularité à ce point manifeste et importante que l'acte devrait être considéré comme inexistant : l'intéressé est bien inscrit pour une année préparatoire organisée par un établissement supérieur, conformément à la loi. L'avis de la partie défenderesse quant à la prétendue illégalité repose sur une interprétation peu évidente et contestable de la réglementation (cf deuxième moyen), et en rien sur uneillégalité à ce point importante que l'acte devrait être considéré comme inexistant.

La motivation ne démontre aucune erreur telle que la décision devrait être considérée inexistante au sens de la jurisprudence du Conseil d'Etat qu'elle cite. Même à supposer que la partie défenderesse puisse être suivie dans son raisonnement quant au fait que les études entamées ne répondent pas strictement au prescrit des dispositions visées telles qu'elle les interprètes, encore convient-il de tenir compte du fait que rien n'empêchait que le séjour devait être refusé, une marge discrétionnaire étant conservée au moment de l'octroi d'une carte A. Rien ne permet d'affirmer que le séjour devait impérativement être refusé et qu'il n'a été octroyé qu'en raison d'une erreur colossale et manifeste. La partie requérante est de bonne foi et était à l'évidence ignorante des interprétations fluctuantes et des règles complexes sur lesquelles l'IFCAD, l'administration communale, l'ambassade et l'Office des étrangers semblent avoir des avis divergents à présent, alors quele visa et le titre de séjour ont été délivrés, ce qui permettait à l'évidence de penser que plusieurs administrations s'accordaient sur le fait que le séjour devait être octroyé. Il n'est pas question d'un acte qui doit être réputé inexistant.

Partant, le retrait n'est pas valablement justifié,il doit être annulé."

2.1.2. In een tweede middel werpt verzoekster een manifeste appreciatiefout op en een schending van de artikelen 58, 60, 61/1/1, 61/1/4, 61/1/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 99 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van goed bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Exposé des normes visées au moyen

L'article 58 LE :

1° étudiant: un ressortissant d'un pays tiers qui a été admis par un établissement d'enseignement supérieur belge et qui s'est vu accorder une autorisation de séjour de plus de nonante jours dans le Royaume afin de suivre des études à temps plein;
2° études à temps plein: inscription à un programme d'études supérieures comprenant au moins 54 crédits, ou inscription à un programme d'études supérieures dont le solde de crédits est inférieur parce que l'étudiant se trouve dans sa dernière année académique ou parce qu'indépendamment de sa volonté, l'étudiant ne peut pas totaliser un nombre plus élevé de crédits, ou année préparatoire comprenant au moins 12 heures de cours par semaine pendant une année académique;
3° établissement d'enseignement supérieur: institution, reconnue par l'autorité compétente, qui est habilitée à organiser un programme d'études supérieures et à délivrer les titres, grades académiques, diplômes et certificats correspondants;
(...)
5° année préparatoire: année d'études unique pour suivre une formation afin de se préparer aux études supérieures visées, organisée par l'établissement d'enseignement supérieur, soit afin de procurer les connaissances complémentaires requises pour accéder ensuite aux études supérieures visées, soit pour acquérir la maîtrise de l'une des langues nationales, qui concerne également la langue d'enseignement des études visées;

L'article 60 LE:

§ 3. Le ressortissant d'un pays tiers joint à sa demande les documents suivants:
1° une copie de son passeport valable ou d'un document de voyage en tenant lieu;
2° la preuve du paiement de la redevance, comme prévu à l'article 1/1, s'il est soumis à cette obligation;
3° une attestation délivrée par un établissement d'enseignement supérieur prouvant:
a) qu'il est inscrit dans un établissement d'enseignement supérieur pour suivre des études supérieures où une année préparatoire à temps plein, ou
b) qu'il est admis aux études, ou
c) qu'il est inscrit à un examen d'admission ou une épreuve d'admission;

Le Roi fixe les conditions auxquelles cette attestation doit répondre.

L'article 61/1/1 LE:

§ 2. Si le ministre ou son délégué a pris une décision positive sur la base d'une attestation visée à l'article 60, 8 3, alinéa 1er, 3°, b) ou c), l'étudiant se voit délivrer un document de séjour provisoire qui couvre son séjour pour une durée maximale de quatre mois à partir de la date de son entrée dans le Royaume.
Au plus tard quinze jours avant l'expiration du délai de quatre mois, l'étudiant doit transmettre au ministre ou à son délégué une attestation telle que visée à l'article 60, 8 3, alinéa 1er, 3°, a).

L'article 61/1/5 :

Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité.

l'article 99 ARE :

L'attestation, visée à l'article 60, 8 3, alinéa 1er, 3°, de la loi, doit être établie conformément au modèle de formulaire standard et dûment complété par l'établissement d'enseignement supérieur. Ce modèle est fixé par le ministre.
Conformément à l'article 60, 8 3, alinéa 1er, 3°, de la loi, cette attestation confirme que le ressortissant d'un pays tiers est inscrit pour suivre des études supérieures où une année préparatoire à temps plein, a été admis aux études, ou encore, est inscrit à un examen d'admission ou une épreuve d'admission.
Selon le cas, cette attestation doit également préciser:
1° la durée totale de la formation envisagée et si cette formation fait partie d'un programme de l'Union ou programme multilatéral comportant des mesures de mobilité ou d'une convention entre deux établissements d'enseignement supérieur ou plus permettant à l'intéressé de suivre une partie de ses études dans un autre Etat membre;
2° le nombre total de crédits de l'ensemble de la formation à laquelle l'étudiant a été admis ou à laquelle il s'est inscrit et, s'il est déjà connu, le nombre de crédits qu'il suivra au cours de l'année académique concernée;
3° la confirmation que le ressortissant d'un pays tiers poursuivra des études à temps plein pendant l'année académique concernée ou la raison pour laquelle il ne peut atteindre le nombre de crédits requis.
Les inscriptions comme étudiant libre ou à base d'un contrat d'examen ou d'un contrat de crédit ne sont pas prises en compte.

Les dispositions précitées constituent la transposition de la directive 2016/801 et se doivent d'être interprétées conformément à cette directive et au droit de l'Union (voy. l'art. 3, 3) définissant l'étudiant comme visant aussi le ressortissant de pays tiers admis dans un établissement d'enseignement supérieur pour un programme de préparation).

Les obligations de motivation (principe général de droit administratif consacré par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle)- (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

Le principe de confiance légitime a été consacré par la Cour de Cassation (Cass. 14 mars 1994, Pas. p. 252 avec concl. min. publ.). Il tient du principe selon lequel les administrés doivent pouvoir compter sur le fait que les administrations observent les règles et suivent une politique bien établie (Cass. 13 février 1997, Bull. no 84 avec note, voy. aussi C.E. arrêt n° 157 482 du 10 avril 2006 ; CCE 25 novembre 2009, nr. 34 791 ; CCE 15 mars 2010, nr. 40 132, CCE 18 mars 2010, nr. 40 383). Ce principe de confiance légitime participe au respect de la sécurité juridique et de l'interdiction des traitements discriminatoires (principe de l'égalité devant

la loi ; articles 10 et 11 de la Constitution belge). La Cour européenne des droits de l'Homme n'a de cesse de répéter que les garanties de sécurité et de prévisibilité sont exigées par le respect du droit fondamental à la vie privée et familiale (CEDH, Lia c. Malte, 2022, 88 56-57 ; CEDH, Piechowicz c. Pologne, 2012, § 212).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Exposé des griefs

C'est en violation des articles 58, 60, 61/1/1, 61/1/4, 61/1/5 et 62 LE, de l'article 99 ARE, du principe de confiance légitime et de sécurité juridique, ainsi qu'en violation du principe de proportionnalité et du devoir de minutie, pris seuls et conjointement à l'obligation de motiver correctement et suffisamment les décisions administratives individuelles, que la partie défenderesse a adopté sa décision de refus de séjour, en ce que:

1. Première branche : Les dispositions légales applicables ne permettent pas de retirer/refuser le séjour pour les motifs retenus dans la décision, la partie défenderesse considère à tort que le cursus préparatoire ne répond pas aux exigences légales, elle ne justifie pas valablement le fait qu'elle ne tient pas compte des cours dispensés de août à novembre qui sont pourtant organisés par l'établissement d'enseignement supérieur et se limite à prendre en compte les heures relatives à la « section supérieure » et elle se méprend sur la teneur de la circulaire 8681 et elle fait primer, à tort, cette circulaire (la lecture qu'elle en fait) sur les termes de la loi et de l'arrêté royal, ce qui ne saurait constituer une motivation valable puisque la circulaire ne peut déroger à la loi et à l'arrêté royal, puisqu'elle lui est hiérarchiquement inférieure.

La décision de retrait de séjour est motivée par le fait que le programme préparatoire ne contient pas minimum 480 heures de cours réparties sur 40 semaines et dès lors ne rencontre pas les exigences légales.

Or, rappelons que l'année préparatoire est notamment celle «organisée par l'établissement d'enseignement supérieur (….) pour acquérir la maîtrise de l'une des langues nationales, qui concerne également la langue d'enseignement des études visées ; » (art. 58 LE), et qu'il est établi, et nullement contesté, que les cours sont organisés par l'IFCAD, qui est un tel établissement supérieur.

L'article 60 §3 LE ne permet pas d'avantage d'exclure des cours organisés par l'établissement supérieur au motif que les cours ressortiraient théoriquement du « niveau inférieur », puisqu'il vise l'étudiant « inscrit dans un établissement d'enseignement supérieur pour suivre des études supérieures ou une année préparatoire à temps plein » (nos accents) : la disposition prévoit que l'inscription dans l'établissement supérieur peut porter soit sur des études supérieures, soit sur une année préparatoire, sans qu'il soit exigé que celle-ci porte exclusivement sur des unités d'enseignement du supérieur.

L'article 99 ARE le confirme également, en ce qu'il expose relativement à l'attestation d'inscription qu'elle peut porter sur des études supérieures ou une année préparatoire (sans restriction quant à la teneur des cours dispensés durant celle-ci) « cette attestation confirme que le ressortissant d'un pays tiers est inscrit pour suivre des études supérieures ou une année préparatoire à temps plein, (…) ».

Il n'est donc pas permis d'affirmer, comme le fait la partie défenderesse, que l'attestation d'inscription fournie ne remplit pas les critères légaux. La partie défenderesse méconnait ces dispositions, ajoute des conditions à la loi, et ne motive pas valablement sa décision.

En outre, la partie défenderesse se méprend sur la teneur de la circulaire qu'elle vise, et, à supposer même qu'elle la lise correctement la fait primer à tort sur les dispositions légales qui prévalent évidemment sur cette circulaire, qui, n'est pas applicable et ne peut ajouter des conditions à la loi.

En effet, après avoir exclu certains cours, dispensés du 25/08/2025 au 2/11/2025, la partie défenderesse estime que le cursus ne répond pas aux exigences de la directive 8681 du 08/08/2022 car le cursus ne porte pas (plus) sur minimum 480 heures de cours étalées sur 40 semaines.

Or, c'est à tort que la partie défenderesse estime qu'un cursus pourrait être invalidé au (seul) motif qu'il ne s'étale pas sur 40 semaines: ce nombre de semaines de référence est utilisé dans la directive comme un maximum, et non un minimum, afin d'assurer que le volume horaire hebdomadaire soit suffisant pour considérer qu'il s'agit d'un enseignement de plein exercice :

« Cette année doit comporter au moins 480 périodes étalées sur 40 semaines (soit au moins 12 heures de cours par semaine) et qui constitue l'activité principale.» (circulaire https://gallilex.cfwb.be/sites/default/files/imports/49851 000.pdf)

Le référentiel de 40 semaines dans la circulaire est un maximum, ayant pour but que l'étudiant ait un cursus qui contienne au moins 12 heures/semaines : s'il y avait moins de période, ou plus de semaines il pourrait être questionné, au vu du volume horaire hebdomadaire, que le cursus soit réellement « à temps plein » voire « une activité principale ». Dès lors, le nombre de semaines n'est pas un minimum de « semaines de cours » en deçà de quoi l'année ne peut être qualifiée d'année préparatoire. Il s'agit à l'inverse d'un maximum de semaines pour 480 heures de cours.

En reconnaissant que le cursus porte (même après déduction indue des 100 premières heures) sur 480 heures de cours, étalées sur les 29 semaines restantes, la partie défenderesse constate en réalité qu'il s'agit effectivement d'un enseignement « à temps plein », au sens de cette circulaire, en raison du volume horaire qu'il comporte.

Tout ceci est d'ailleurs confirmé par le directeur de l'IFCAD qui rappelle ceci dans son courrier (pièce 3):

« Attendu que la circulaire 8681 requiert l'inscription pour un minimum de 480 périodes sur l'année académique, étalées sur un maximum de 40 semaines, et sans précision quant au niveau d'études, (...) »

Clairement, la partie défenderesse méconnait les dispositions applicables et motive mal sa décision de Refuser le séjour.

Le moyen est fondé.

2. Deuxième branche: La partie défenderesse méconnait le principe de confiance légitime et de sécurité juridique car la partie requérante s'était vu délivrer un visa pour poursuivre cette année préparatoire à l'IFCAD, et que le programme n'a nullement changé entre la demande de visa, son octroi, et le refus de séjour, de sorte que ce changement radical de position par la partie défenderesse, qui a des conséquence désastreuses pour la partie requérante, ne trouve aucune justification raisonnable et légitime ; elle n'est par ailleurs nullement motivée, rendant cette décision incompréhensible ;

Il est particulièrement problématique que l'Etat belge délivre un visa pour une année préparatoire, puis refuse le séjour pour cette même année préparatoire après quel étudiant soit arrivé sur le territoire.

Un tel changement de position ne pourrait se justifier qu'à grand renfort d'arguments solides, et non simplement parla teneur du programme lui-même. La décision est totalement muette sur ce changement de position.

Rappelons que le principe de confiance légitime a été consacré par la Cour de Cassation (Cass. 14 mars 1994, Pas. p. 252 avec concl. min. publ.) et qu'il tient du principe selon lequel les administrés doivent pouvoir compter sur le fait que les administrations observent les règles et suivent une politique bien établie (Cass. 13 février 1997, Bull. no 84 avec note, voy. aussi C.E. arrêt n° 157 482 du 10 avril 2006 ; CCE 25 novembre 2009, nr. 34 791 ; CCE 15 mars 2010, nr. 40 132, CCE 18 mars 2010, nr. 40 383).

Ce principe de confiance légitime participe au respect de la sécurité juridique et de l'interdiction des traitements discriminatoires.

En agissant de la sorte, la partie défenderesse revient inexplicablement sur ce qui avait pourtant été autorisé précédemment, et elle le fait sans nullement justifier ce revirement de position.

La partie défenderesse argumentera peut-être que ce n'est pas l'Office des étrangers qui a pris la décision d'octroi du visa, mais ce serait vain, dès lors que l'Etat belge est indivisible, et qu'aux yeux des administrés, le fait qu'il puisse octroyer un visa puis refuser un séjour pour les mêmes études est absolument incompréhensible et fondamentalement injuste.

C'est au demeurant peu sérieux et indigne d'une bonne administration, soucieuse du respect des individus et de la sécurité juridique.

Le moyen est fondé.

3. Troisième branche: La partie défenderesse manque de tenir compte de l'ensemble des circonstances de l'espèce et de respecter le principe de proportionnalité, et de motiver sa décision d'une manière qui atteste de cette prise en compte et de la manière avec laquelle elle aurait procédé à la mise en balance qui s'impose dans le cadre du respect du principe de proportionnalité (quod non) ;

Dans le cadre de la prise de décisions ayant de telles conséquences, l'article 61/1/5 LE et le principe de proportionnalité, pris seuls et conjointement aux obligations de motivation, imposent à la partie défenderesse de motiver dûment ses décisions en attestant d'une réelle mise en balance de toutes les circonstances de l'espèce.

Sur ce principe, on citera notamment l'arrêt de votre Conseil n°329 180 du 3 juillet 2025, rappelant que l'article 61/1/5 LE impose une telle analyse, même à supposer que les critères légaux ou réglementaires ne soient pas rencontrés par l'étudiant concerné :

« Le Conseil considère en effet que la motivation de l'acte attaqué tel qu'elle est rédigée ne permet pas de comprendre de quelle façon lesdites circonstances ont été prises en compte par la partie défenderesse. La partie défenderesse ne pouvait affirmer de façon péremptoire que « bien que l'administration déplore les difficultés rencontrées par l'intéressée, ces éléments n'infirment pas le constat que celle-ci ne pourra pas respecter le prescrit de l'art. 104 §1er de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 ». A suivre la partie défenderesse, toute difficulté rencontrée par un requérant serait sans pertinence, dès lors qu'elle ne serait pas de nature à infirmer le constat de l'insuffisance des crédits acquis. Or, une telle interprétation rendrait, précisément, caduc l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980.
3.3. En conséquence, la partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause, a manqué à son obligation de motivation formelle et a violé l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980. »

En l'espèce, la partie défenderesse a manifestement manqué de prendre en compte les circonstances suivantes, importantes et qu'elle ne pouvait ignorer:

a. le fait que le visa avait été octroyé pour ce programme;
b. le fait que la partie requérante s'est inscrite et poursuit le cursus comme cela est attendu d'elle ;
c. le fait qu'elle suit effectivement des cours depuis le 25/08/2025 et que le programme s'étend jusqu'au mois de juillet 2026,soit l'intégralité de l'année académique, à raison de plus d'une quinzaine d'heures par semaines, de sorte qu'il s'agit manifestement d'une année d'études complète et à temps plein ;
d. le fait qu'à supposer qu'on ne prenne en compte que 480 heures sur les 29 semaines restantes, le volume horaire hebdomadaire est bien au-dessus du minimum de 12 heures retenu par la partie défenderesse (16h30 de moyenne) ;
e. le fait que cette année est visiblement concentrée sur l'apprentissage du français et que la partie requérante est forcément étrangère à l'organisation des cours selon qu'ils ressortent de l'inférieur ou du supérieur, ce sur quoi elle n'a aucune emprise et ce qui ne change fondamentalement rien à sa la raison d'être de son année préparatoire, l'apprentissage du français, ce sur quoi la partie requérante se concentre;
f. le fait que la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire a des conséquences absolument drastiques et désastreuses puisque la partie requérante, qui a muri un projet d'études à l'étranger, préparé son départ, organisé sa nouvelle vie sur place dans un pays étranger, et poursuit le cursus pour lequel elle s'était vu délivrer le visa, se voit soudainement privée de séjour et ordonner de quitter le territoire et son projet se voit anéanti, ce qui est évidemment lourd de conséquences pour un étudiant ;

La motivation des décisions ne reflète aucune prise en compte et mise en balance de ces éléments.
Soulignons que la partie requérante avait fait valoir ces éléments avant la prise de décision (email du 23/12/2025), et que la partie défenderesse n'y a aucun égard dansla motivation. Elle se borne a affirmer que « Les éléments invoquéspar l'avocat de l'intéressé a l'appui de son mail du 23.12.2025 ne remettent pas en causele fait que son inscription auprès de l'IFCAD n'est pas conforme à la loi du 15 décembre 1980 du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, établissementet l'éloignement des étrangers.», ce qui n'est manifestement pas suffisant.
Au vu de l'ensemble de ces griefs, il convient de constater l'illégalité de la décision de retrait de séjour, et de le suspendre puis de l'annuler."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceerde verweerder als volgt op het eerste en tweede middel uit het verzoekschrift:

"*In haar middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van:*
• rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, evenredigheids-, proportionaliteits- & vertrouwensbeginsel,

• Artikelen 58, 60, 61/1/1, 61/1/4, 61/1/5 en 62 van de Vreemdelingenwet,
• Artikel 99 van Vreemdelingenbesluit,
• Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991,

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29.7.1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris geheel terecht besliste dat verzoekers aanvraag tot machtiging ongegrond is verklaard.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikelen 58 en 61/1/4 §1,1° van de Vreemdelingenwet heeft besloten om de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een student te weigeren, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Om als student te kunnen worden beschouwd moet een derdelander aantonen dat hij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling.
Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich heeft ingeschreven bij het IFCAD (sociale promotie) voor cursussen Frans voor het academiejaar 2025- 2026, met het volgende studieprogramma:

[…]

Artikel 61/1/4 §1,1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[…]

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[…]

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, kan niet worden gevolgd dat de verwerende partij bijkomende voorwaarden aan de wet zou toevoegen of haar beslissing ontoereikend zou motiveren. De beoordeling van het voorgelegde studietraject gebeurt immers in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen en de relevante uitvoeringsrichtlijnen, waaronder de omzendbrief van 8 augustus 2022.

Uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken studieprogramma niet beantwoordt aan de vereiste van een voltijds studieprogramma zoals bedoeld in artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt niet voldaan aan het criterium van een voldoende gespreid studievolume dat een hoofdactiviteit uitmaakt.

De verzoekende partij betwist ten onrechte dat de referentie van 40 weken een relevante beoordelingsparameter vormt. Hoewel deze termijn in de omzendbrief als richtsnoer wordt gehanteerd, dient deze gelezen te worden in samenhang met de vereiste dat het onderwijs een voldoende intensief en regelmatig karakter moet hebben. Een te beperkte spreiding van de lesuren over een kortere periode kan afbreuk doen aan het voltijds karakter van de opleiding.

Dat het totaal aantal uren theoretisch 480 zou bedragen, volstaat op zich niet om te besluiten dat sprake is van voltijds onderwijs in de zin van de wet. De verwerende partij beschikt over een beoordelingsmarge om na te gaan of het concrete programma daadwerkelijk een hoofdactiviteit vormt.

Voorts kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de omzendbrief om af te wijken van de wettelijke voorwaarden. Deze omzendbrief preciseert slechts de toepassing van de wet en kan niet los daarvan worden geïnterpreteerd.

Wat betreft het aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat de afgifte van een visum geen onvoorwaardelijk recht op verblijf doet ontstaan. De voorwaarden voor verblijf dienen steeds opnieuw te worden beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag tot verblijf en in het licht van de concrete situatie.

Het feit dat een visum werd toegekend voor het volgen van een voorbereidend jaar, verhindert niet dat nadien wordt vastgesteld dat niet (langer) aan de wettelijke voorwaarden voor verblijf is voldaan. Er is dan ook geen sprake van een ongerechtvaardigde wijziging van standpunt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, kan het vertrouwensbeginsel slechts worden ingeroepen wanneer er sprake is van nauwkeurige, ondubbelzinnige en onvoorwaardelijke toezeggingen door een bevoegde overheid.

Het argument dat de Belgische Staat ondeelbaar zou zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verschillende administratieve beslissingen kunnen worden genomen in onderscheiden fasen van de procedure, elk binnen hun eigen wettelijk kader en op basis van de op dat moment beschikbare informatie.

Wat betreft het aangevoerde gebrek aan proportionaliteit en motivering, stelt de verwerende partij vast dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met de relevante elementen van het dossier. De kernvaststelling blijft dat niet is voldaan aan een essentiële wettelijke voorwaarde, met name het volgen van een voltijdse opleiding zoals vereist door artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, kan dit niet leiden tot een afwijking van de fundamentele toelatingsvoorwaarden. De door de verzoekende partij aangehaalde persoonlijke of praktische moeilijkheden doen geen afbreuk aan de objectieve vaststelling dat het studieprogramma niet beantwoordt aan de wettelijke criteria.

Gelet op het voorgaande is de beslissing tot weigering van verblijf afdoende gemotiveerd en in overeenstemming met artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Het opgeworpen middel is ongegrond."

2.3. Beoordeling

2.3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In deze zaak stelt de Raad vast dat verweerder, nadat wordt gemotiveerd: "*(u)it zijn inschrijvingsbewijs voor de cursussen, gedateerd op 11.09.2025, blijkt echter dat de betrokkene regelmatig is ingeschreven bij het IFCAD (sociale promotie) voor cursussen Frans voor het academiejaar 2025 2026, met het volgende studieprogramma: […]*" en "*de betrokkene alleen voor de periode van 03.11.2025 (UF 10) tot 03.07.2026 (UF 11 of UF 12) is ingeschreven in de hogere afdeling van het IFCAD, terwijl het academische jaar in deze onderwijsinstelling loopt van 25.08.2025 tot 03.07.2026*" heeft gemotiveerd dat de inschrijving van verzoekster bij het IFCAD niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke motivering kan echter niet als toereikend worden beschouwd, aangezien hieruit niet blijkt op basis van welke redenering verweerder van mening is dat de opleiding waarvoor verzoekster zich heeft ingeschreven, niet op geldige wijze een voorbereidend jaar vormt in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Hoewel verweerder in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster slechts voor de periode van 3 november 2025 tot en met 3 juli 2026 is ingeschreven in de hogere afdeling van het IFCAD, verzuimt hij aan te geven waarom hij ervoor kiest de cursussen die tussen 25 augustus 2025 en 2 november

2025 worden gegeven buiten beschouwing te laten, zonder op enigerlei wijze te beweren dat deze niet worden georganiseerd door een instelling voor hoger onderwijs. De vermelding "*van 25.08.2025 tot 02.11.2025: 100 lesuren lager secundair niveau (Frans – bijscholing algemene kennis)*", die niet nader wordt onderbouwd, weerlegt deze vaststelling niet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.3.1.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekster in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing niet als toereikend beschouwd kunnen worden aangezien hieruit niet blijkt op basis van welke redenering verweerder van mening is dat de opleiding waarvoor verzoekster zich heeft ingeschreven, niet op geldige wijze een voorbereidend jaar vormt in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1.In een derde onderdeel van het tweede middel werpt verzoekster op dat bij dergelijke beslissingen zoals in casu, artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet en het proportionaliteitsbeginsel gecombineerd met de formele motiveringsplicht aan verweerder de verplichting opleggen om een redelijke balans te maken en rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Verzoekster werpt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geen belangenafweging of elementen waarmee rekening werd gehouden kan worden teruggevonden.

Verzoekster benadrukt dat zij via e-mail van 23 december 2025 elementen naar voor heeft gebracht en verweerder hier niet over heeft gemotiveerd, maar zich content stelt met het motief: "*De argumenten die de advocaat van betrokkene aanvoert ter ondersteuning van zijn e-mail van 23.12.2025 doen niets af aan het feit dat zijn inschrijving bij het IFCAD niet in overeenstemming is met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*", hetgeen niet afdoende is.

2.3.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel.*"

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*De argumenten die de advocaat van betrokkene aanvoert ter ondersteuning van zijn e-mail van 23.12.2025 doen niets af aan het feit dat zijn inschrijving bij het IFCAD niet in overeenstemming is met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*"

De Raad treedt verzoekster bij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet valt af te leiden hoe de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet.

Ook uit het motief uit de bestreden beslissing: "*De argumenten die de advocaat van betrokkene aanvoert ter ondersteuning van zijn e-mail van 23.12.2025 doen niets af aan het feit dat zijn inschrijving bij het IFCAD niet in overeenstemming is met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*" kan niet worden afgeleid dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.3.2.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verweerder erkent in de nota met opmerkingen dat artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verweerder werpt op dat dit niet kan leiden tot een afwijking van de fundamentele toelatingsvoorwaarden en de door de verzoekster aangehaalde persoonlijke of praktische moeilijkheden geen afbreuk doen aan de objectieve vaststelling dat het studieprogramma niet beantwoordt aan de wettelijke criteria.

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval bij "*(e)lke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf*" – hetgeen alle negatieve beslissingen zijn en aldus impliceert dat telkens een verblijfsvoorwaarde niet (langer) vervuld is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot intrekking van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU